

Stadhuis

In 1383 werd een begin gemaakt met de aanleg van een overdekte markthal, een koopmansbeurs, aan de Voorstraat. Met de bouw van deze hal wilde Dordrecht Vlaamse kooplieden naar de stad lokken. In Vlaanderen waren in die tijd interne twisten en veel kooplieden zochten daarom mogelijkheden om hun activiteiten te verplaatsen. Dordrecht bood hun die kans. De hal werd de Vlaamse hal genoemd. In het begin werd het gebouw vooral gebruikt als lakenhal. Later ook als vleeshal.

In de 16e eeuw was het toenmalige stadhuis aan de Tolbrug (bij het Scheffersplein) dringend aan vervanging toe. Men besloot toen om de Vlaamse hal, die in verval was geraakt en niet meer werd gebruikt, te verbouwen tot stadhuis. In 1544 werd begonnen met de werkzaamheden.

Pas in de jaren zeventig van de 17e eeuw werd een plein voor het stadhuis aangelegd en werd de ingang van de Groenmarkt kant verplaatst naar de pleinzijde.

In de loop der tijd was uitbreiding van het stadhuis nodig. In de 16e eeuw en begin 17e eeuw werden een huis aan de Voorstraat en een pand aan de Groenmarktzijde (genaamd het 'huis van de Majoor') er bij betrokken.

Tussen 1646 tot 1860 was de stadsgevangenis in het stadhuis gevestigd. Op de bovenverdieping waren zeven cellen in gebruik. Ze zijn nu nog te bezichtigen tijdens bijvoorbeeld de Open Monumentendagen.

Het prachtig gotische stadhuis met zijn torentjes en trapgevels werd in de 19e eeuw grondig verbouwd onder leiding van stadsarchitect G.N. Itz (1799-1869). Er werd een nieuwe gevel voor de oude gezet. Het gebouw kreeg een classicistisch uiterlijk met zuilen en er werd een nieuw bordes aangelegd met daarvoor twee gietijzeren leeuwen.

In de 20 eeuw werden plannen gemaakt om een nieuw stadhuis te bouwen op het Beverwijcksplein maar in 1967 werd besloten daar van af te zien. Het stadhuis ging in de steigers en in de periode 1976 tot 1985 vond een restauratie plaats onder leiding van ing. W. van den Berg, de gemeentelijke restauratie-architect.